

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

דברו איתי / נעם חורב

דברו איתי עכשיו על משהו אחר
מעצמו את העיניים, תנסו להיזכר
מה בכלל קרה כאן לפני השיגעון
דברו איתי על ביבי, דברו אירוויזיון

דברו קצת על הסרט שראיתם לא מזמן
על האקסית שסימסה לכם לפני הבלגן
תשאלו: "תגיד, צריף גם לגננת מתנה?
ואצל מי בכלל עושים את הסדר השנה?"

דברו על טבעונות, על הרפכת הממשלה
על מתי קבר יסיימו את הרפכת הקלה
דברו על שום דבר, דברו קבר על הכל
על מי הולך לקחת באח הגדול

דברו איתי עכשיו על מזג האוויר
ואם זה עוד נאום בלייב אז תנו לי להעביר
דברו על הרעב באפריקה וכו'
דברו על הטיוול האחרון שלכם לחו"ל.

דברו סתם על שטויות, תכינו לי קפה
דברו על החדש של רייכל, היפה
דברו שוב על האקזיט של הבן של השכנה
דברו איתי עכשיו כאילו כלום לא השתנה

דברו בלי הפסקה על הנכדים המתוקים
עזבו אותי עכשיו מספירת הנדבקים
דברו על מה יהיה כאן אחרי שנתגבר
בבקשה, רק תדברו איתי על משהו אחר.

עלון מס' 1550 – 7/8/20

פתיח

מועצת הקהילה היא גוף וותיק. וותיק מאד. מעין מועצת נאמנים נבחרת, שם יושבים אנשים בתוקף תפקידם לצד נבחר ציבור משדרת העם, קרי כאלה שהציבור בחר בהם מתוך רשימת מועמדים. בפעמיים בהם שימשתי נציג בפורום זה, לפני עשרות שנים, הייתי עד לא פעם לויכוחים שעלו לטונים צורמים ואף הכפשות אישיות, לרוב סביב נושאים שוליים (אך טעונים), כמו האם להתיר לפלוני לשתול גדר חיה מול ביתו מפחד עינא בישא...

זוכר כיצד שמעון וקנין זצ"ל ניסה פעם אחר פעם להבחר למועצת כנציג אותנטי של ציבור מאד מסויים, אך שוב ושוב פניו נפלו, כאשר התברר שחסרו לו קולות בודדים לעבור את אחוז החסימה.

גם היום, מרחק שנות אור, מדובר בפורום גדול, יש יאמרו מסורבל ונטול מקצועיות, שמייצג רק שליש מאוכלוסיית הישוב, ועל כן אין תימה בכך שיו"ר הקיבוץ שהוא גם יו"ר המועצת מצא לנכון שרשימת הנושאים שהיא סוברנית לדון בהם קטן, עד שאינו מצדיק כינוס של הפורום אלא לעיתים נדירות למדי, וכתבתו של יונתן בדפים אלה מבהירה זאת היטב. שאלתי אחדים מוותיקי מועצת הקהילה, שבעבר נהגו להתכנס אחת לשבוע מצויידיים בניירות עבודה מסודרים, ואף הם תמימי דעים שמדובר בצעד לגיטימי ומתבקש לאור הנסיבות. ויש הסבורים אחרת. שרואים בצעד פגיעה משמעותית בדמוקרטיה, באושיות הקיבוץ, אולי בשריד האחרון שעוד נותר מימי דלהמיה.

ומה אתם חושבים?

שבת שלום
אבנרון

מלא טוב לבני המצוה*, מחזור צ"ה

אורי אולן, מיקה אלרד, רות מידלר, בר פרת, רוני רל, נועה קיפר, נטע קייס, רל קוצ'וק יובל ראובני, תום אלתר, גיל שקד, עודד רוה, אורן חלן, איתמר בחבוט, צידו רונן, מציון מלרחי, נויה דביר, נועם אדלר, סיון ידידיה, אביב אטיאס, יראל שליו, יואב וויס, שרון ממן, ליו שני, טל זאבי, צידו מולט.

- הצרה: ילדי שנת המצוות אשר היו פזיזים כל השנה במערכת החינוך החברתי.

שאלה של עורך העלון: למה יש מעט ישיבות הנהלת הקיבוץ?

תשובת מזכיר הקיבוץ ב - 4 סעיפים.

לקבל ההחלטות על התוכנית הכלכלית השנתית של הקהילה.

3. היו"ר החדש, הביא סגנון ניהולי אחר. הוא מאמין וחושב שדרך הניהול שלנו עד כה לא מתאימה לתקופה, שהנושאים שעלו במועצת הקהילה בשנה האחרונה, לא מתאימים לה, שרובם צריכים היו להתקבל אצל המנהלים (ראה סעיף 2). ולכן עברנו לישיבה פעם בחודש בנושאים עקרוניים המשמשים אבני דרך ומצפן למנהלים, ללא דיונים על נושאים אישיים.

4. התכנסויות של הנהלות שאני מכיר "הנהלת אגדה" - הנהלה כלכלית של אשדות יעקב איחוד שמנהלת פעילות בתקציב של מיליוני ₪ מתכנסת פעם בחודש חודשיים. הנהלת המועצה האזורית עמק הירדן, המנהלת תקציב ופעילות של כ- 400,000,000 ₪ מקיימת כ- 10 ישיבות בשנה.

ונסיים בשאלות:

א. האם אתם יודעים על פעולה שנעשתה בקיבוץ, החלטה שהתקבלה בקיבוץ שהייתה צריכה לעבור את מועצת הקהילה, ולא עברה?

ב. האם יש נושאים שנראה לכם שצריך לדון בהם במועצת הקהילה ואינם עולים לדיון?

חברי הנהלת הקיבוץ: יניב ברקן - יו"ר, יונתן אלטר - מזכיר, אמנון גורן, בארי אופיר, יאיר בן-דוד, מנחם כהן, ניצן ראובני, נעם שוחט, סמדר ינאי, עפרה פייקוב, תרצה היימן.
מוזמנת: מורן פולק

החודש מסיימים שירותם: בארי אופיר, סמדר ינאי, תרצה היימן.

בימים הקרובים יצא מכרז לחברים חדשים.

בברכת שבת שלום: **יונתן אלטר - מזכיר**

1. איפה התחומים עליהם דיברו כל השנים?

א. **תחומים משמעותיים בחיינו עברו לוועד ההנהלה של הקהילה:** תרבות, חינוך, בריכה מועדון בית קרפ, תקשורת: עלון, קהילנט

- "ועד הנהלת הקהילה" מקיים ישיבות קצרות בענייניו, פעם בחודש חודשיים.

ב. **תחומים מוניציפליים עברו לוועד המקומי:**

נוי (קשר עם הקבלן, קשר עם דובי, גיזום עצים, קשר עם חברים), הדברה (נמלים אדומות, ג'וקים, מכרסמים), חצר (פינוי אשפה, מיחזור, פינוי מוזנחות, כלבים, טווסים), ביטחון ושמירה, תאורת רחוב. תשתיות (בורות בכביש, סימון מעברי חצייה) מתאר.

- ועד מקומי מקיים ישיבות קצרות בענייניו פעם בחודש חודשיים

צריך להפנים שהקיבוץ (אגש"ח) הוא שלישי מאוכלוסיית הישוב. הנהלת הקיבוץ לא יכולה לקבל לבד, החלטות משמעותיות על חיי הקהילה והישוב.

ג. **תחומים משמעותיים בחיי חברי הקיבוץ הוחלטו ומיושמים:** שיוך דירות, שיוך פירות נכסים, תב"ע.

ד. **תחומים שירדו מסדר היום הקיבוצי:** בנייה, שיפוצי דירות, רכב לחבר, לימודים / השתלמויות, מינויים, ועדת עבודה, ו. חברה, ו. לענייני הפרט, ועדת כלבים

ה. **תחומים שנשארו לניהול בקיבוץ:** פנסיה, שיוך מגרשים, ביטוח דירות, סיעוד (קשורים לכלכלה)

2. **הנושאים הקיימים (סעיף ה') דורשים התייחסות מקצועית ו/או משפטית.**

ההחלטות מתקבלות על ידי בעלי התפקיד המקצועיים בעזרת יועצים מקצועיים. האם לחברינו מועצת הקהילה יש כלים לקבל החלטות מקצועיות? חברי מועצה אמרו לי שהרגישו לא נח כשהתבקשו

ארכיון אשדות יעקב איחוד

לעיל רואים לוגו שעיצב מתי עמלי בשפע כישוריו עבור ארכיון אשדות יעקב איחוד. הארכיון מודה למתי מקרב לב על מעורבותו המבורכת בחיי אשדות ובארכיון הקבוץ בפרט. מתי יעצב עוד מספר לוגואים לארכיון כדי לבטא עוד מהעושר הבלתי נדלה של ההוויה הקיבוצית לדורותיה.

אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם חלק ב' מהאות מ'. בעקבות פרסום המילון, חברים פונים לארכיון ומתקנים ומוסיפים ערכים שונים. זה מצוין ואנחנו מודים לכם על כך. יש להביא בחשבון שהמילון נכתב לפני כ-30 שנה, כך שיתכן שאדם מסוים שעבד בענף מסוים שמוה לא מוזכרים בערך שם הענף. אני מעדכן את המילון בהתאם לכל הערה שמגיעה לארכיון.

תודה לאלתר ולחברים שליקטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום,
שאול ינאי

מילון אשדות – האות מ' (חלק ב')

מחסנאית בגדים
חברה אחראית על מחסן ההלבשה של בגדי החברים. נחמה בן פורת, משה נטר, רינה פלג, חייצו גפני

מחסנאית ילדים
הלבשת הילדים. טרנינג כחול בחורף, מכנסים כחולים וחולצה לבנה בקיץ. הרבה שנים יפה פייקוב

(ה)מחצבה

דרומית למנחמיה. שימשה מחצבה לכריית גבס ונשאר בה בית בודד. מקום לטיולי שבת עם הילדים בחורף

(ה)מחצבה העליונה

חלקה בהרים ליד מחצבת הגבס של גשר

(ה)מחצבה התחתונה

חלקה שהיתה דרומית לתל שחרית

מחרייקה

יידיש, כל מכשיר שלא יודעים את שמו

מטבח הכנה

אזור במטבח בו היו מכינים את המצרכים לבישול או לחלוקה, הרבו לעבוד בו מתנדבים והוא נקרא בניהם 2 kitchen

מטבח ילדים

בישלו בו את כל האוכל לבתי הילדים

מטבח לילה

חברה שהכינה אוכל בלילה לרפתנים ושומרים

מטבח תינוקות

מטבח שבישל אוכל אך ורק לתינוקות. עבדו בו יהודית נוימן, יהודית גת, מרים גפני, ניצה איתח ושולה ערפלי. במקומו היתה יותר מאוחר סדנת הקרמיקה של אורי פלג

מטפלת קשישים

ב-1980 נקבע תפקיד כזה עם הגעת ראשוני אשדות לגבורות

מכון החליבה

תחילתו ב-1958 עת עברו מחליבה ידנית לחליבה ממוכנת

מי חצר

ראה מי פילטר

מי קרח

מתקן המים הקרים ליד מכון הקרח

מי פילטר

מים מסוננים לשתיה שהיו במספר ברזים מיוחדים לשם כך בחצר המשק סוף בעמוד הבא

ארכיון - המשך...

מנורה כחולה

מנורת חשמל מיוחדת, המקרינה אור כחול לצרכי ריפוי

מנורת נפט

שהאירה את חדרי החברים לפני בוא החשמל

מנצ'לה

בגד לתינוק עם כתפיות

מסגריה

נעשו בה כל העבודות הנחוצות למשק וגם מבני קונסטרוקציה מברזל כעבודת חוץ. עבדו בה זלמן פלג, יעקב זק, נפתלי כץ, יוסף מוסט, אברהם בן יהודה, יעקב לוזי, אברהמיק זקצר, אסיק ברסלבסקי, יוסף מוסט (מחסנאי), יוסי להב, שולי לוי, אברהמיק חזן.

(ה)מסע המופלא של הקרפד

מחזה של יעקב שבתאי שהועלה לחג משק ה-40 בבימויו של אורי פלג, פזמונים – יהודית וינר-סלע (דגניה ב'), תפאורה – אריק קורן, תלבושות – זהבה שיפר

מספוא

ענף שגידל את הגידולים החקלאיים להזנת הפרות ברפת. עבדו בו יעקב ענבי, אורי מלמוד, שאול שימרון, יאיר ברקאי, אורי שיפר, ישי גלעד, שאול ינאי, מושיק מנטל, צור גלעד, בארי אופיר, דני פלג

מספואיניק

כינוי לעובד בענף המספוא

מסיק

גיוס למסיק הזיתים, בעיקר בשעות אחה"צ וביחד עם כל המשפחה

מסלול בנים/צעירים

הסדר מיוחד לבני משק לתקופת ביניים בין סיום ביה"ס העל-יסודי, סיום השרות הצבאי וקבלה לחברות, הופעל בקיבוצים החל משנות ה-60

מסתם

מחיצת ברזל או עץ לניתוב המים מתעלת ההשקיה לחלקות

מעגלת קיטור

הוכנסה לראשונה למחסן הבגדים לגיהוץ מצעים ב- 1981 וסיימה את עבודתה ב- 2005

מטפלת מתנדבים

רוב השנים בהם שהו מתנדבים באשדות היתה פולה מלמוד המסורה המטפלת שלהם. מאות מהם בחלקים רבים של העולם נושאים את זכרה באהבה

בתמונה: פולה בשורה התחתונה במרכז מוקפת במתנדבים

מכון הקרח

מתקן לייצור קרח. עבדו בו וחילקו שלישי בלוקים של קרח, אריה פנר וצבי גולדברג. היום עומד במקומו דוד הקיטור.

מכבש

לכבישת חבילות קש וקציר

מכוורת

כל שנות קיומה עבד בה משה הורביץ ועם עזיבתו יעקב מחלה היא חוסלה ב- 1979

"מכנסי פלא"

המכנסיים הקצרים המסורתיים של הבחורות הסתיימו בגומי בסוף המכנס. מאמצע שנות החמישים ביטלו את הגומי הלוחץ ותפרו את המכנסיים הקצרים עם תפר רגיל בקצותיהם.

מלוש

מתקן בעל זרוע גדולה וסיר ענק ששימש לערבוב עיסת הבצק במאפיה

מלכודת זבובים

ארגז מרשת חלונות תוצרת הנגריה, ויותר מאוחר מפלסטיק שהיו מפוזרות בחצר ע"י אברהם ארליך ולייזר קרפ

מנה מבריא

מנה שהיו מכינים במטבח לחברים חולים או לאחר מחלה, שכללה בדרך כלל חמאה ושמנת, ועוף לארוחת הצהריים

בחינוך החברתי

במעט מהחוויות שעוברים הילדים בבתי ובשכבות השונות.

ילדי בית כולל 'אלה' קיימו פעילות משותפת עם כלביית אפיקים. מדריכי הכלביה הגיעו עם שמונה כלבים לבית הכולל והפעילו את הילדים במשך כשלוש שעות.

בהמשך נסעו ילדי הבית הכולל לפעילות 'נינג'יה' וספורט בסטודיו של יותם בארי בדגניה א'. מייגן ויותם הפעילו את הילדים במרץ ולפי החיוכים שהיו על פני הילדים כאשר שבו לאשדות אני יכול להבין שהם ממש נהנו.

גם ההורים בבית כולל 'אלה' נרתמו על מנת להעשיר ולשדרג את פעילות הקיץ לילדים. במהלך שעות הצהריים, אשר לא אחת הן חמות ולא פשוטות, הם באים ומקיימים פעילויות שונות עם הילדים וכך כולם מרוויחים (הילדים וגם ההורים).

בשבוע שעבר יצאו לטיול משותף של בית כולל אלה וחצב בנחל שניר (הלא הוא החצבני). בהתאם להנחיות התחלקנו לשלוש קבוצות, 'הצטיידנו' בהורים שבאו לסייע בטיול ונסענו צפונה צפונה לאצבע הגליל בכדי לתור, לפגוש ולהכיר את אחד הנחלים שמהווים את מקורותיו של הירדן.

המשך בעמוד הבא

אנחנו נמצאים כחודש ימים מאז תחילת פעילות הקיץ במערכת החינוך החברתי. זהו הקיץ החמישי שאני עושה בתפקידי זה, והפעם הוא מורכב ומאתגר מתמיד. ההתמודדות עם התפרצות נגיף הקורונה, בואו של היגל השני והעובדה שהפעם (בשונה מההתפרצות הראשונה) אנו פוגשים את הנושא כאן, בבית, באשדות הופכים את קיומה של פעילות הקיץ למורכבת ומאתגרת ביותר. הנחיות המדינה והרשות המקומית שמתעדכנות מעת לעת, מקומות הבילוי והביקור, המפעילים החיצוניים שמגיעים אלינו (או לא), הנחיות ה'תו הסגול' ועוד מחייבים אותנו להיות גמישים, יצירתיים ויעילים.

בסה"כ אני מרגיש שהצוותים מצליחים לייצר יציבות ומעט שפיות בתוך התקופה המבלבלת בה אנו מצויים. בתוך כך, ראוי לומר כי לתחושתי גם רובו המכריע של ציבור ההורים קשוב, רגיש וסובלני כלפי השינויים והעדכונים השוטפים שמתבצעים באופן תדיר אם זה בנוגע לפעילות ואם בנושאים 'טכניים' דוגמת הארוחות בחדר האוכל ועוד.

בסיומו של יולי אני יוצא עם תחושה טובה וחזקה של שותפות אמיתית וטובה בין צוות המדריכים המיומן והמנוסה של החינוך החברתי, ביחד עם ציבור ההורים והקהילה כולה. ברור לי שבלי שותפות ואמון זה, לא היינו יכולים להמשיך ולקיים את הפעילות באופן שבו היא יוצאת לפועל.

השנה ניתנה לנו הזכות להפעיל את 'בית הספר של הקיץ' כחלק מובנה מפעילות הקיץ של החינוך החברתי לשכבות א'-ד'. לשם כך נדרשנו למס' הערכויות והשתלמויות אותן השלמנו ב'דקה ה-90'. הבחירה שלנו להצטרף למסלול זה גם הבטיחה עבורנו את האפשרות לפתוח את פעילות הקיץ במועדה וזאת לאור סימני השאלה הרבים ש'עמדו באוויר' בסוף חודש יוני.

נכון לכתיבת שורות אלו אנחנו מצליחים לממש את פעילות הקיץ בצורה מוצלחת על אף השינויים שנגזרים עלינו. אשתף אתכם

בחינוך החברתי - המשך...

מיד עם חלוף ה"גל הראשון" של הקורונה, החלו בנות ובני שנת המצוות בהכנות לקראת מסיבת הסיום של שנת המצוות.

יחד עם מיכל וטליה ('בימאית הבית') הן ישבו, חשבו, התלבטו וכתבו חומר להצגת הסיום, שכולו כולו שלהם. למרבה הצער הגעתו של הגל השני וההנחיות החדשות האוסרות על התקהלות במרחב הציבורי מונעות מהם להעלות את ההצגה בפני המשפחות וההורים, ובטח בפני כלל הציבור. בכדי להתמודד עם הנושא, ולאחר לבטים לא פשוטים הם בחרו לצלם סרטון (קליפ) שיהווה את אקורד הסיום לשנת המצוות.

בסיוע של טליה הם כתבו תסריט לסרטון, הקליטו שיר באולפן של אלון תמיר וקיימו מס' ימי צילומים. אפילו אני לא ראיתי את הקליפ ולא יודע על מה הוא מספר – ההתארגנות בשטח נראית מבטיחה!

את האכזבה הכי גדולה הקיץ נחלו נערות ונערי חברת הנעורים. אם בתחילת הקיץ עוד סברנו שיתאפשר לנו לקיים את קייטנת איל"ן, ההחמרה בהנחיות לאור התפרצותו של "הגל השני" טרפה את הקלפים ולחלוטין ולא אפשרה לנו לקיים את המסורת הנפלאה הזו שהתקיימה עד כה בעשרים השנים האחרונות. לא נותר לינון מדריך הנעורים ולחבריה להתארגן על תכנית חלופית ולקיים פעילות קיץ אחרת אשר תהיה מעניינת ומושכת לא פחות.

סוף בעמוד הבא

הטיול בשמורת נחל שניר קל ונעים. הוא מומלץ לכל המשפחה, ובימים אלו, אחרי השנה הגשומה שהתברכנו בה הנחל שופע מים – תענוג אמיתי!

בבית כולל 'חצב', כל יום זו מסיבה בפני עצמה!

בשבוע שעבר הם קיימו 'מסיבת פיג'מות' במהלך היום הפעילות. וכמו בכל מסיבת פיג'מות הילדים הביאו שקי שינה, וקיימו עוד כל מיני פעילויות מתאימות

כמובן שכמו בכל מסיבה – צריך שיהיה כיבוד. על המלאכה ניצחו סיגל ויניב סדן עם בר שיקים מפנק, דוכן קרפים ועוד המון דברים טעימים

בבית כולל 'צפצפה', אין רגע דל. בכל יום הפתעה חדשה. בכל שבוע שלל פעילויות. בשבוע שעבר נסעו ילדי הבית הכולל למחנה בקיבוץ אשבל. במקור המחנה היה אמור להיות בשיתוף עם שאר יישובי העמק ותחת חסות וארגון של תנועת הנוער העובד והלומד במסגרת פעילותו של קן אשדות יעקב אשר בשנים האחרונות צומח, גדל ומקיים שלל פעילויות לילדים.

עקב ההנחיות העדכניות שאוסרות את פעילות תנועות הנוער, התארגנו בצורה 'עצמאית', צוות בית כולל 'צפצפה' בסיוע חלק מן המד"צים שהדריכו במהלך השנה וכמובן עם הרבה הורים מלווים.

בחינוך החברתי - המשך...

והמדריכים נדע לקיים ולמנף את המבנה החדש של המערכת ולהצעידה קדימה.

אמנון אביגדור

מצל טוב!

**לדנה וארז בן דוד להולדת
הבן - אדם
לריקי ויאיר להולדת הנכד
ולכל המשפחה**

מצל טוב!

**למורן פולק וליליבי גולן
להולדת הבן - יואל
לאילנה פולק ולמנחם פולק
להולדת הנכד
ולכל המשפחה
!! מצל טוב !!**

מתאיים לצה"ל

זיו שקד

עיהיה בצה"ח במסלול החדש
תיקח את התקופה כחוויה מצוינה
מאר על אצמק
מחכים לך בבית.
דור צעיר אשדות

לאורך החודש(+) האחרון מקיים ינון מגוון רחב של פעילויות בחברת הנעורים כאשר הוא פועל נמרצות לבנייתה וחיזוקה של חברת הנעורים בתור מי שמובילה ומושכת את כלל הפעילות בחינוך החברתי ובקיבוץ בכלל. במסגרת זו הם מקיימים טיולים, מפגשים וערבים 'תרבותיים' דוגמת ערב האוסקר אותו הם קיימו ביום ה' האחרון ובו גם נפרדנו משכבת י"ב אשר בימים אלו מסיימת את פעילותה בחברת הנעורים.

כפי שניתן לראות ולהבין מן הסקירה החלקית ישנה הרבה עשייה במערכת החינוך החברתי. למרות ההגבלות וההנחיות אנו עושים כל מאמץ לקיים פעילות תוך הקפדה ושמירה על הכללים עד כמה שניתן. גם אצלנו, במהלך החודש האחרון היו כמה וכמה מקרים של ילדים ומדריכים (מד"צים) אשר נדרשו להיכנס לבידוד.

במקביל לעשייה המרובה והברוכה של הצוותים אנחנו נערכים לקראת פתיחתה של שנת הלימודים הבאה (תשפ"א). יש לא מעט סימני שאלה לגבי פתיחתה של השנה הבאה, בעיקר בכל הקשור לאופן קיום הלימודים בבית הספר לשכבות השונות. מובן שהדבר משפיע גם עלינו ועל האופן בו מערכת החינוך החברתי תפעל בשנה הבאה במהלכה אנחנו מתעתדים לבצע שינוי במבנה המערכת וארגון הבתים של השכבות הנמוכות שם עוברים לעבוד בבתיים דו-שכבתיים בשכבות א' עד ו'.

חלוקה זו של השכבות ('דואונים' או 'זוגונים') תייצר חלוקה נכונה יותר של מספרי הילדים, בעיקר אל מול העומס שהיה לנו עד כה בבית כולל צפצפה שהיה עם שלוש שכבות.

כפי שאני רואה המהלך נכון ומתבקש. יש לציין שהוא מלווה על ידי היועצת הפדגוגית של המערכת, סנדרה, אשר מלווה אותנו כבר שלוש שנים וגם היא רואה במהלך זה הזדמנות לצמיחה ושיפור של המערכת. אין לי ספק שיהיו בדרך קשיים ולא הכלי ילך 'חלק'. יחד עם זאת אני סבור כי באמצעות בנייה נכונה ואיתנה של צוות המדריכות

זהר יחיאלי – סיום תפקיד כמנהלת רווחה

ביטוח סיעודי. אני משער שכשחברות הביטוח שמעו שזהר מסיימת עבודתה באשדות, הם נשמו לרווחה, אבל זה בגלל שהם לא יודעים שליבי שהחליפה אותה, אולי אפילו תתעלה עליה. בכל מקרה זהר לימדה את החברים איך לקבל מהביטוחים השונים את מה שמגיע להם. דברים שהם לא העלו על הדעת, אז היום, הם הולכים בשמחה למסגים אצל ברטי ומקבלים 50% בחזרה, הולכים ליועצים פרטיים ומקבלים 75% בחזרה, ניתוחים פרטיים ושאר טיפולים שמובטחים מחברות הביטוח, אבל מי יודע לבקש אותם. האמת, גם קודם היו שהשתמשו בזה יחד עם זה, זהר הפכה את זה לנחלת הכלל. רבים, אם כי לא מספיק, כבר יודעים לעשות את זה בעצמם והמשימה של ליבי זה להמשיך וללמד את האנשים להשתמש בביטוחים.

שינוי נוסף שזהר עשתה זה **בסבסוד תרופות במרשם (20%)**. עד השינוי חברים היו משלשלים למגירת הרווחה את כל הקבלות על התרופות שקנו, מנהלת הרווחה הייתה עוברת על עשרות קבלות כאלה, כל חודש, פתק פתק, בודקת באינטרנט אם זו תרופה במרשם או OTC ומעבירה להנהלת החשבונות רשימת זיכויים, חודש חודש, המון עבודה. היום, פעם ברבעון, החבר מוציא מהאתר של "כללית" את החיובים שלו בשלושת החודשים האחרונים. התרופות ממוינות שם לתרופות במרשם ולא במרשם, מנהלת הרווחה מסתכלת על השורה התחתונה של תרופות במרשם ומזכה את החבר ב-20%.

זהר הקימה את **קבוצת הנהגים המסיעים חברים** הזקוקים להסעה. מיסדה את הנושא. הנהגים עושים זאת בתמורה המתקבלת מהנוסע וכולם מרוצים. כמו כן זהר הקימה את **"קבוצת המתנדבים לתיקונים קטנים"**. ייסדה את **"קייטנת המבוגרים לקיץ"** ועוד ועוד.

ליבי וזהר

כלל ידוע שכשזהר לוקחת על עצמה תפקיד, היא עושה אותו עם כל הלב והנשמה, כל כולה מתמסרת לתפקיד, בלי להתייחס לכמות שעות העבודה ולא לעיתוי שלהן.

11 בלילה צריך לעלות עם חבר לפוריה – זהר עולה איתו, חוזרת מפוריה בבוקר והולכת לעבודה, 9 בערב, חברה יחידה בקיבוץ, מרגישה לחץ בחזה – זהר יושבת איתה.

בענייני בריאות, כמעט תמיד, הכל דחוף, אז אם צריך למישהו, עובד זר, מהיום למחר – זהר על זה, ובאותו היום מגיע עובד זר זמני, ובהמשך מטפלת בעובד הקבוע. מישהו צריך C.T דחוף ונתנו לו תור לעוד 4 חודשים, זהר מפעילה קשרים ומסדרת לו צילום למחר.

בכל העולם המשפחה מטפלת בעניינים האלה. זהר מבינה שבמצבים האלה, המשפחה מעכלת לאט את הסיטואציה שנקלעה אליה, המומה, לא יודעת איך מתחילים ומאיפה, ולכן ולוקחת על עצמה את המשימות האלה.

אצל זהר לא קיים, "אין לי זמן" והיא לא מכירה את "אי אפשר" הכל אפשרי והחבר מעל הכל.

רווחה - בין ליווי לליווי, זהר גם קידמה עניינים בתחום הרווחה למען חברי אשדות. התחום הכי בולט בעבודה של זהר היה ניצול, או אולי יותר יפה להגיד, **שימוש בביטוחים שלנו**: ביטוח הבריאות, ביטוח אבדן כושר עבודה, ביטוח תאונות עבודה,

זהר יחיאלי – סיום

ואחד מכס ברמה הכי אישית. זו הדרך שאני מאמינה בה.

זהר יחיאלי התקשתה להסתיר את התרגשותה מהמעמד, ובעת שקראה את הדברים נקוו בעיניה דמעות: "קשה להפרד מכס ומכן ומתפקיד שהוא כל כך מיוחד ממלא מהנה ומרגש. פגשתי אנשים טובים ויפים ברגעים יפים וגם ברגעי קושי. כבר חודשים מתגלגלים לי בראש דברי הפרידה, ואני מתקשה מאד להעלות אותם על הדף. אולי כי אני לא באמת רוצה להתנתק..."

הצלחנו לעשות כמה דברים יפים יחד: לארגן אפשרות ניידות למי שאין אפשרות לעשות זאת בכוחות עצמו, יצרנו את הקייטנה של החופש הגדול, נפרדנו מכמה חברים מאד אהובים בדרך. עברנו תקופת קורונה מאתגרת ומעצימה, במהלכה נהנינו מתמיכה של אנשים טובים מהקהילה, למשל, צוות התרופות הנפלא שדאג להביא את המרשמים עד הבית, צוות הרווחה שדאג ותמך בכל מי שביקש. נערכו מפגשים בבתים ובבתי חולים והיו מקרים שנסענו יחד באמבולנסים. דיברנו הרבה על קשיים, ולצידם על נקודות אור של הקהילה היפה שלנו באשדות.

אני מודה מקרב לב ועומק הנשמה לכל אחת ואחד מכס על האפשרות שהענקתם לי לתת לכם תמיכה, ועל כך שאפשרתם לי להיות חלק קטן מהחיים שלכם. מאד מאד אוהבת אתכם. מבקשת מכס לשמור על עצמכם, להתייחס לכל אחד שמגיע אליכם באהבה

בגלל שהחלטתי לא לחרוג מ – 500 מילים, לא אלאה אתכם בכל רשימת העשייה של זהר ב 4 שנים סוערות, אז אסכם בזה:

לחברי הקיבוץ באשדות יעקב איחוד יש מערכת רווחה מעולה הנשענת על מערכת בטחון סוציאלי, ביטוח בריאות וביטוח סיעודי ו...מרכזת רווחה, חרוצה ומסורה מאד. נדמה לי שאפשר להגיד שאם הקיבוץ הזה נשאר קיבוץ, זה בעיקר נושא הרווחה והבריאות, וזהר ייצגה אותנו בצורה מושלמת.

יונתן אלטר

מעמד הפרידה "כששאלו אותי בכניסה לתפקיד ממה אני חוששת", אמרה **ליבי גולן** מחליפתה של זהר, "אמרתי שזה להכנס לנעלים הגדולות של זהר. כל השאר אני אלמד עם הזמן". ליבי, שתהיה השנה בת 40, נולדה במושב חניאל בשרון. אחות בכורה מתוך ארבע בנות. זה 12 שנים הוריה גרים בהרחבת תל קציר, אחותה השניה חברת קיבוץ מעגן. לליבי (בת הזוג של מורן פולק) שני ילדים: ליעוז העולה לכיתה ז', רונה-לי עולה לכיתה ה' ועוד קטנצ'יק, **יובל** (של מורן) שזה עתה נולד. היא גרה באשדות חמש שנים במהלכן עבדה בחינוך החברתי בשער הגולן. ליבי בוגרת תואר ראשון בתקשורת מטעם בר-אילן, למדה פיזיותרפיה הוליסטית במכללת רידמן ויש לה קליניקה טיפולית בעמק. במקביל לעיסוקיה, היא לומדת 'לימודי תרבות' לתואר שני באוניברסיטה הפתוחה.

כאשר חשבתי מה לעשות הלאה, אומרת ליבי, היו לי שני חלומות: האחד עבודה בחקלאות (שאותה כנראה לא אזכה להגשים) והשניה, עבודה עם הגיל השלישי, וזה קורה ממש עכשיו. בתקופה הקצרה מאז נכנסתי לתפקיד, עטפתם אותי בהמון תמיכה ואיחולי הצלחה וכמי שגרה פה חמש שנים אני מלאת לב, נתינה ורצון לעזור, ובקרוב מאד אני מתעתדת לפגוש כל אחת

זהר יחיאלי – סיום

*לפני הדור הצעיר,
הנה מתחילה לה עוד שנה.....
ואיתה עם שנת לימודים
חדשה.....*

לימודי צעירים תשפ"א

על פי החלטת הקבוץ – כל בן שהוריו חברי קבוץ לפחות 20 שנה, מקבל בגין הוריו 20% מעלות שכר הלימוד. למשך שלוש שנות לימוד בשכר אוניברסיטאי אחיד.

הכסף ניתן החל מהשנה בה נרשמים ללימודים, או בתום 5 שנים מהשחרור מהשירות הצבאי.

כל סטודנט מתחיל או ממשיך, מתבקש להיפגש לשיחה קצרה על לימודיו. לשמוע ולהשמיע.....

ניתן לתאם את המפגש עם אודי כהן רכזת הדור הצעיר

שתהיה שנה טובה,

אודי כהן - 050-8652444

אבל ממרחק.... ואיזה כיף שאמשיך לפגוש בכס בשבילים.

אני עבורכם תמיד. לא נעלמת לשום מקום..

בין מברכיה של זהר מצאנו מכל גוני הקשת.

רינה פלג: באופן אישי אזכור אותך לטובה, ולמרות שאת קצת שכחנית אני סולחת לך. להתראות על המדרכת וחיבוק גדול.

עירית לסטר: אני מלאת התפעלות מיכולתה של זהר לרדת לפרטים הכי קטנים (שאלוהים כידוע נמצא בהם...) לראות מה צריך, לנסוע לאן שצריך בשעות לא שעות, כאילו אין לה בעל וארבעה ילדים משלה....

ניחנת ביכולת לראות דברים בצורה מערכתית, ליצור תקנונים והסדרים ולהכנס לפרטי פרטים. מאד מעריכה את היכולות שלך וגם את המוכנות לעשות בלי תנאים ותוך שמחה. זהר אמרה פעם שהיא מקווה להזדקן בתפקיד, משפט כזה יכול לבוא רק מפיו של אדם שמרגיש שממלא את ייעודו. צר לי להפרד ממך.

מירה ליה שמיר: אני מודה לך זהר על המסירות בתפקיד, ועל זה שליווית אותי הרבה מאד, כולל בשעות הקטנות של הלילה בפוריה. מודה לך על טוב הלב. לא אשכח אותך וקשה לי להפרד.

שלומית קרפ: מילאת את תפקידך במסירות בלתי נלאית. אין מילים לתאר את העשייה המבורכת שלך.

ערך אבנרון

משתתפים באבלה של מלכה שניפר
בלכר במות בעלה – טוניו ז"ל

בית אשדות

גימלאית במלוא המרץ

יליד ארגנטינה (אלומות לשעבר) איש חינוך יוצא דופן שהפך למוסד, אליו עולים לרגל סטודנטים לחינוך מכל רחבי הצפון. כבר מהפגישה הראשונה הרגשתי שאנחנו באותו ראש, אומרת כהן, וכל אחד מאנשי הצוות, כולל אותי, ידע בדיוק מה מצפים ממנו. ציוס ואני הלכנו כברת דרך ארוכה, והוא היה נוכח בכל אחת מהחתונות של הילדים שלי. לעד נישאר ידידי נפש.

אן ריפרי הוא אן זורס' רב גילי הקרוי על שמו של ארכיטקט מקומי, חשוך ילדים, שלאחר מותו החליטו לקרוא את הגן על שמו. אן זורס' משמעו שבבוקר מוציאים את כל תכולת הגן החוצה: ארגז חול, פינת מים, צבעי גואש, חימר, פלסטלינה, וכל ילד בוחר לו פינה. הכי מבוקשת היא 'פינת הפירוק' שם ניתן למצוא טרנזיסטורים, מחשבים, מגהצים, טוסטרים ושאר אביזרים שאבד עליהם הכלח, ועבור הילדים הם עולם ומלואו. חינוך הוא חינוך וילד הוא ילד בכל מקום, אומרת רוחליה, ובכל אופן ישנם הבדלים. כך למשך בדגניה קיבלנו יד חופשית ויכולנו לקנות עבור ילדי הגן כל מה שרצינו, איפה שרצינו וכמה שרצינו (בגבול הסביר כמובן). זה חלק מהתפיסה של ציוס לחנך ילדים לעצמאות, ובגן ריפרי מושם על כך דגש מרכזי. לדוגמה, ילדה שלא הסכימה להחזיק ביד סכין בטענה שההורים אוסרים עליה. "תראי לאמא שאת יודעת לאכול עם סכין" הפצרנו בה, ובתוך זמן קצר הילדה אחזה סכין בידה והשימוש בו היה בעבורה טבעי ביותר. ילדים, מסבירה רוחליה את המשנה החינוכית, הם כמו פלסטלינה. מצד אחד צריך לדבר איתם בגובה העיניים, לעודד יצירתיות, מצד שני להציב גבולות. לא נדיר לראות ילד המגיע לגן עם חלזון או קרפדה, ואז ניגש לפינה הנכונה פותח מגדיר, מקרב זכוכית מגדלת, סוקר את הממצאים ומגבש מסקנות. המושג 'טיולי' אצל ציוס דומה יותר למסע. אתה רואה ילדים, שהצעירים בהם בני ארבע, צועדים רגלית מדגניה א' לירדנית או לבית זרע (מרחק 3 ק"מ) בלי שום קושי. לא כל ההורים אהבו את הגישה המעט הרפתקנית של ציוס

רוחליה כהן בגימלאות? קשה להאמין אבל זו עובדה. האשה האנרגטית, המשקיענית הבלתי נלאית כבר שם, אחרי מסיבת פרידה מכובדת שעשו לה אנשי הצוות וילדי אן ריפרי בדגניה ב' מתוך תקווה שאולי תשוב. רוב שנותיה באשדות עבדה רוחליה בחינוך, בעיקר בבתים הכוללים, למעט פרק בן חמש שנים 2003-2008 במהלכם ניהלה את הכל-בו המקומי ביד רמה, יהיו שיאמרו רמה מדי ("לאחר שעזבתי את הכל-בו", אומרת רוחליה "עברתי שינוי מאד גדול. פתאום יכולתי להקשיב יותר, לקבל את האחר והשונה, עבדתי על עצמי והפכתי לאישה הרבה יותר רגועה"). ב-2010 יצאה רוחליה אלתר לחופש, ואדמית, רכזת החינוך, ביקשה שאחליף אותה לתקופה, מתארת רוחליה. הסכמתי מיד. כאשר עמדה להתחיל שנה חדשה, הבנתי שאני לא משובצת בצוות הגן, והיה לי קשה להשלים עם זה. ואז מקבלת אדמית טלפון ממקבילתה בדגניה ב' שהיא צריכה א.ס.או.אס מישהי לגן אצלם. אדמית באה אלי בריצה, וכבר באותו יום אני פוגשת ב'ארומה' את רכזת החינוך של דגניה שעל המקום מקבלת אותי, ובאותו אחר צהריים אני מתייצבת לעבודה. קליק טוב.

אן ריפרי

וכאן מתחיל פרק מופלא הנמשך עשר שנים במהלכם הופכת רוחליה, עם הניסיון הרב שצברה במהלך השנים, לחלק אורגני מצוות אן ריפרי בדגניה תחת ניהולו של אברהם שוסטלר, המכונה "ציוס" - גנן חוזר בתשובה

גימלאית במלא המרץ - המשך...

תלמיד ישיבה, נשוי לחוזרת בתשובה וגר בשכונת מאה שערים. פעם בחודש מגיע לשי-שבת ויש בבית של רוח'לה את כל הציוד הדרוש עבורם. מדי פעם מכשיר את הכלים. שלם עם הדרך שבחר.

רוח'לה גדלה בזכרון יעקב בבית מסורתית. היא נוסעת אחת לשבוע לבקר את אמה בת ה-87 בזיכרון (אביה נפטר לפני 3 שנים) ואת שתי אחיותיה הגרות במושב דור.

רוח'לה גרה בבית נאה ומרווח, מוקף גינה רחבת ידיים שהיא עצמה מטפחת. מאד אוהבת את הפינה שלי, היא אומרת, ולא מחליפה אותה בשום מקום אחר בעולם. כחובבת בעלי חיים (חתולים בעיקר) היא מציבה במרפסתה קערת מים והטווסים וגוזליהם באים לשתות פעמים ביום לפחות. בנוסף לגינה, אני לוקחת חוגי מלאכת יד: מקרמה וקרמיקה, ובעתיד אקח גם חוגי העשרה. שעות הפנאי שלה משופעות חברות: ענת, אתי, עדנה, חיה, חני אודי, וניה (רשימה חלקית) אף פעם לא משעמם.

למי את הכי מתגעגעת?

(רוח'לה דומעת), אתמול, שני לאוגוסט 2020 מלאו 16 שנים לפטירתו של גידי, למחרת, ט"ו באב, עולים לקבר. למרות מרחק השנים מתגעגעת אליו מאד ורואה את דמותו לנגד עיני. אין ספק שהנכדים הפסידו סבא מהמם, מיוחד במינו שמת באופן פתאומי בגיל 57. גידי בא לקבוץ כילד מאומץ יחד עם מיקי אחיו. הוא היה גדול ממני בשבע שנים, אחרי

המשך בעמוד הבא

(טיולים בגשם עם מטריות ומגפים, למשל) אבל הרוב הגדול 'זורס' עם זה.

אם לסכם את התקופה במשפט אחד, אומרת רוח'לה, הרי שהרגשתי שם כמו מלכה בארמון שצריכה להוציא את הנסיכה שבה, ואת התוצאות (הילדים הראשונים שחינכתי סיימו זה עתה חיות כיתות) נראה בעוד מספר שנים.

איך דגניה כקיבוץ?

בדגניה שמצבה הכלכלי לא רע בכלל, מושם דגש מרכזי על תרבות, החגים מאד מושקעים ועד משבר הקורונה הוגשו כאן 3 ארוחות ביום. בין השעה אחת לארבע אחה"צ הכל-בו והמרכולית סגורים. כדי לאפשר לצוות לנוח.

משפחה שכזו

לפני שהגעתי לאשדות, למדתי בבית ספר החקלאי בפרדס חנה, מספרת רוח'לה. למדו איתנו חברה ממעין צבי, מעגן מיכאל, בת שלמה. התקופה הזו לצד הקיבוצניקים עשתה לי טוב ואמרתי לעצמי שאני חייבת קיבוץ. בלי ידיעת ההורים לקחתי את תעודת הזהות של אבא, שיניתי בה את הגיל, הלכתי להסתדרות וביקשתי קיבוץ. סידרו לי עין חרוד. הגענו לשם אבל לא היה מספיק חבריה לפתוח קבוצה, אז שלחו משאית מאשדות עם בנימין ברומיל לקחת את כל החבריה לאשדות וכאן צירפו אותנו לחברת נוער קיימת. אבא שלי מאד נעלב ולא דיבר איתי חצי שנה, חשש מה יגידו השכנים, הדודים, עד שהגיע אליו ירוחם קיים, שהרגיע אותו שלבת שלו יש חבר קצין, ואז נמלך בדעתו.

לרוח'לה ארבעה ילדים, כולם מחוץ לאשדות, כולם נשואים, וחמישה נכדים, השישי (של שיר) בדרך. שיר שלמדה עיצוב אופנה, גרה בבני יהודה ועובדת במכונה הקדם צבאית במיצר. תום נשואה לאלדד ואם לשלושה, חברת קיבוץ תל קציר וגרה בבית מקסים הצופה לנוף. עובדת באירגון 'השומר החדש' בקיבוץ לביא. נטע עובד כמהנדס במפעל במגדל העמק נשוי ואב לשניים. נטע מאד מזכיר את גידי בחשיבה ובסבלנות שלו, אומרת רוח'לה כשהוא מדבר, אני רואה לפניי את גידי. רועי (רעי)

גימלאית במלא המרץ - המשך...

השנה, לאור ההגבלות תתכנס רק המשפחה הגרעינית.

מחפשת בן זוג?

עד לפני שנה וחצי, אומרת רוח'לה, לא חשבתי על מציאת בן זוג. זה לא דיבר אלי כי הייתי עסוקה עם משפחה, נכדים, אמא שלי. גברים פשוט לא עניינו אותי! לאחרונה זה השתנה, ועכשיו אני מחפשת קשר זוגי. לצערי אין בעמק שלנו שום דבר מאורגן (טיולים, מפגשים) בטח לא בתקופה זו. אני מאמינה באהבה וסבורה שאפשר להתאהב גם בגיל שלנו.

רוח'לה נמצאת באשדות מ-1968 ואוהבת אותה ממש ממש. מחמם לי את הלב לראות שצעירים מתחילים לחזור ולבנות כאן את ביתם, היא אומרת. אלדד ותום מאד רצו לגור באשדות אלא שהתהליך לא התקדם, והם הרימו ידיים ובנו בתל קציר.

יש משהו שמפריע לך?

חסרה תאורה באשדות. הייתי רוצה שמנהל הקהילה יבוא בלילה ויראה כמה חשוך כאן. בנוסף, חסרים מגרשי חניה שיכילו את מאות המכוניות של חברי הקיבוץ ואורחיו.

דומה שנותרת המעשנת האחרונה באשדות רבתי

במשפחה שלי אני היחידה שמעשנת וזה נמשך עשרות שנים. את הברודווי 100, שאני לא מחליפה באף סיגריה אחרת, אני מקבלת בהזמנה מיוחדת מקבבצ'י. למרות האזהרות שהיא שומעת השכם והערב מפני הסכנות הטמונות בעישון, רוח'לה מעידה שהיא אישה בריאה שלא מכירה רופאים, והם לא מכירים אותה, אולי בזכות העובדה שאני אוכלת בריא ולא ג'אנק פוד, שוחה פעמיים בשבוע וגם צועדת.

אבנרון

שרות צבאי. זוכרת שישבנו בבית הלורדים עם כל הכיתה שלו ואז הזמין אותנו לאכול בשר דורבנים שנחשב למעדן. שיקרתי לו שאני בת 15 למרות שהייתי בקושי 14. זוכרת שישבתי עם הידיים על הדשא פתאום הרגשתי את הידיים שלו עליי... ככה זה התחיל. יותר מאוחר כשהכיר את המשפחה הגדולה והמלוכדת שלי, הוא הפך לחלק ממנה. החתונה היתה באשדות יחד עם בני ודורית פייקוב, שאול ורוח'לה אלטר. בשלב מסוים לחצו על גידי לחזור לקבע. היה ברור שדרכו לתפקידי פיקוד בכירים סלולה. הוא התלבט ובסוף ויתר אבל עשה המון מילואים. עד היום יש לי קשר עם חברים שלו מהצבא. בתפקידים שמילא בקיבוץ היה שומע את כולם בסבלנות ואז מדבר, והכל מתהפך.

כשמלאו לי 50 חיכתה לי הפתעה. תיקי קינן, חברה שלי עד היום, אמרה לי 'בואי לצל תמר' וכשהגענו לשם גיליתי שכל החברים שלנו כבר שם. ההפקה היתה כמובן של גידי שקנה לי טבעת יהלום שאני עונדת עד היום. זאת היתה המסיבה האחרונה שלנו. באותה תקופה גידי הפסיק לעשן והיה נקי למשך שלושה חודשים ואז נהג לצעוד בשדות. במהלך אוגוסט 2004 יצאנו שיר ואני לטיול בת מצוה לחו"ל למשך עשרה ימים, וחזרנו ביום שישי. ביום ראשון עשינו ארוחה חגיגית עם גבינות שקנינו בהולנד. רעי היה ברגילה מהצבא, נטע עבד במטעים. אחר הצהריים יצא גידי לצעוד ולאחר חמש דקות חזר. שאלתי 'למה חזרתי' וגידי ענה שיש לו סחרחורות ולא מרגיש טוב. בארבע בבוקר הוא מעיר אותי ואומר: בואי, קחי אותי לבית חולים, אני מרגיש לא טוב. מהר מהר התלבשתי ובדרכי החוצה אני שומעת בום חזק. גידי היה שרוע על הרצפה. רצתי לבית הסיעודי במאוחד להזעיק עזרה, אבל כל שנותר הוא לקבוע את מותו, ככל הנראה מדום לב. אסון כבד מזה אי אפשר היה לתאר. גידי, שהיה איש בריא, חיוני וגם רקדן מלוטש, נעלם בבת אחת מנוף חיינו. מאז האסון, אומרת רוח'לה אנחנו מקיימים בכל שנה ארוע משפחתי ועולים לקבר.

סיפורו של רוצח סידרתי (יש שיגידו גיבור...)

והסתבך והדילמה נותרה בעינה. כדי לא לעשות 'ספויילר' לסרט נעצור כאן אומר ברקאי, ואת ההמשך המרתק והמסעיר, לסיפור שרק מתי מספר שמעו אודותיו, נשאר לאחד העלונים הקרובים.

א.ר.

נגיעה אישית

הטבע חזק יותר מהאדם
 הגענו ליפוריה'
 כמובן חוששים ופחדים
 אז קודם כל אני שולחת המון תודות
 לכל אלה שחסרתי להם בנוף,
 זה דלק עם אויר נקי.
 וכמובן למשפחה הנהדרת שלי
 ולסיכום ליפוריה'
 יחס יוצא מן הכלל טיפול עשר,
 אוזן קשבת וסבלנית,
 נקיון למופת
 אז בשנה הבאה נשב על המרפסת
 ונספור ציפורים - באויר הנקי
 והעיקר הבריאות מאחלת לכולם
 והרבה חברות

רנה פלג

במקום מסיבה

מצאתי לנחוח לכתוב כמה מילים – לזכותו של דני, כמה מילות חיבה לסיום שלב בדלת עומדת השנה החדשה ושואלת איזו בקשה תבקש?
 ואני מסתכל לה בעיניים ואומר:
 אני רוצה להיות טיפה פחות קשה –
 אני שמחה שאתה אמיתי, נלחם באמת שלך זו לא פוליטיקה - זה להיות בן אדם.
 אז במחשבותייך הייה קרוב לפשטות הייה ישר ונדיב
 אבא בטוח מצטרף אליי.

אמא רנה פלג

בבית העלמין הישן של חיפה מצויה מצבה צנועה, כמתביישת לספר את סיפורו של הקבור תחתיה. על המצבה נחרת: פ"נ יוסף ב"ר **אברהם פישל זליקוביץ** נפטר כ"ה אדר א' תש"ג

בשנת 30 לחייו ת.נ.צ.ב.ה.קברו של יוסף זליקוביץ נכרה במרחק מה מקברים אחרים, כאילו ביקשו בני משפחתו לשמור סוד.

במסעותי בעקבות סיפורי עבר מסעירים, אומר **שרוליק ברקאי** "הלכתי למנחמיה שם השגתי מסמך שמראה היכן גרה כל אחת ממשפחות הוותיקים (מנחמיה נוסדה ב-1901). הגעתי גם לבית הקברות, שם איתרתי קברים אותם חיפשתי, חלקם מוזנחים לחלוטין, אבל הסיפור עצמו, על איש שהוא לכאורה רוצח חסר מעצורים, התברר כאמת לאמיתה. יצרתי קשר עם חלק מאיכרי מנחמיה הוותיקים, מהם שמעתי גירסה שונה לחלוטין, לפיה אם זליקוביץ לא היה נוקט ביד קשה ותקיפה כפי שנקט (בגיבוי מפקדת 'ההגנה' וגורמים בעלי ענין נוספים), מנחמיה כנראה לא היתה מתקיימת. ככל שנכנסתי יותר לעובי הקורה, העניין רק הלך

חדש על המדף

נחישות ותקווה שניתן לשנות את הגורל שמכתיבה הגנטיקה.

הספר מציג את ההתלבטות הקשה של נשים רבות: מה אני מוכנה לעשות על מנת שלא לחלות בסרטן?

סיפור מקסים ומרגש של אישה אמיצה.

זמן השכחה / שרון גסקין

רומן על גלגול נשמות שמתאים לרוח האי-רציונלית של תקופתנו
אי אפשר להפסיק לקרוא בספר, שגיבורו הוא ילד הרדוף על ידי זיכרונות מחייו הקודמים...

זהו ספר מסע מותח אל נבכי הנפש וגם ספר מרגש על הקשר והאהבה האינסופית שבין ילד להוריו

מי שלא זוכר איזה תענוג זה לקרוא מוזמן לרענן את זכרונו.

בימי קורונה אלה.

לדעתי, כף בספריה!.

שבת שלום

ברוריה

ועוד מהספריה :

יש לנו בספריה קורא חדש - **תו איתן**

מספר שבועות העברתי איתו חוויות קריאה, מחכימות.

הבחירות שלו הן ממש מפתיעות ומרנינות. תענוג לשוחח איתו,

חבל לי שכבר אני מאבדת אותך לטובת שבילים חדשים,

אני מאחלת לך, **תו**, את כל טוב העולם

להתראות, ברוריה

מסתערבים : אגדה ישראלית / מתי פרידמן

מסתערבים, אגדה ישראלית: הוא סיפור אמיתי על גיבורים לאומיים שלא זכו להיכנס לפנתאון. בקורותיהם שזורים חבלי הלידה של שירותי הביון הישראליים, אך יש בהם יותר מזה.

היסטוריה ישראלית נשכחת שכדאי להכיר מרתק ונותן נקודת מבט חדשה ולא מוכרת על עולם המסתערבים!

אנושי, מותח, ואפילו מצחיק לפעמים. מומלץ.

צעד ועוד צעד / גרהם סימסיון אן ביוסט

קומדיה רומנטית מבודרת רעננה ומפתיעה, של מי שכתב את "פרויקט רוזי"

ההחלטה שהם מקבלים, כל אחד בנפרד ובלי להכיר אחד את השניה, לצאת לדרך, עם תרמיל קטן, מעט מאוד כסף והידיעה שאין להם מה לפסיד. מטיילים לבד, נתקלים זה בזה. הם חשדניים וקוצניים. שניהם נושאים מטען כואב. ושניהם יודעים: הדרך תשנה אותם.

ספר מעורר השראה על מסע פיזי ונפשי באמצע החיים.

חזקה מפלדה / סילביה אוואלונה

רבימכר בינלאומי פרובוקטיבי על נערות מתבגרות בעיירה איטלקית נחשלת.

הן תמיד היו שתיים: אנה החכמה ופרנצ'סקה היפהפייה. עכשיו, על סף התיכון, רגע לפני הבגרות, ומימוש השאיפות... אבל כשהאהבה מפציעה בחייהן, החברות ביניהן מתנפצת לרסיסים. וכל אחת מהן לומדת, לבדה, על הפער שבין ההבטחה שטמונה במיניוונן המתפרצת לבין ההשפלות שטומנת המציאות, ועל המחיר שגובות הבחירות.

גנים טובים / קרין אהרון

כתוב ברגישות רבה, ובמידה בריאה של הומור שבוקע דרך אינספור הדאגות והחרדות.

זהו סיפור עוצמתי על אימהות, משפחה ופרידה בלתי נמנעת, אך הוא גם מלא

גיבורים וגיבורות יקרים

אני גרתי עם הורי באוהל בשולי המושבה מצפה, נגררת עם אמא לכל מקום בו עבדה. כי בית-ילדים לא היה. שפרצה מלחמת השחרור עברנו לגור בתל-חנן שהיתה לפני-כן כפר של פורעים ערבים שירו על כל כלי רכב יהודי שעבר בכביש.

הוריי שהיו עסוקים בבניית מולדת, עשו כמיטב יכולותיהם ואנחנו עשינו כמיטב יכולותינו להמשיך את מעשיהם. התגייסנו לצבא ולכל מיני משימות חלוציות וקיבוציות למיניהן. גם אנחנו החיים בארץ הזו גיבורים כל אחד בדרכו המיוחדת. לקום כל בוקר עם או בלי שיר חדש בלב ולצאת לבצור או לנכש עשבים בין הגדודיות שעליהן שתולות העגבניות, וקטיף החצילים הדוקרניים וחליבת פרות ומשלוחי תרנגולות וריצה בין המכונות בלוג, ולבשל כל יום לכל הקיבוץ. ולעשות זאת כל יום. להרגשתי זו גבורה גדולה מאוד והעובדה שלא כולם רוצים לעשות זאת, גורמת לי לחשוב שאנחנו באמת גיבורים וגיבורות.

אז מכיוון שנולדתי בקיץ וכולם כבר היו בחופשה, אי-אפשר היה לחגוג לי יום-הולדת, אז עכשיו כפיצוי על כל החסר הגדול, קיבלתי המון ברכות ומתנות, שאני כל-כך נרגשת שאני לא יודעת מה לעשות עם עצמי, חוץ מלהגיד לכל נותני המתנות והמברכים - המון המון תודה לכולכם. זה מרגש עד דמעות של שמחה והתרגשות. דרך אגב, אצל אחינו מעדת היקים, מנהג מסיבת יום ההולדת היה תמיד, בעוד עדות מזרח אירופה פחות החשיבו מנהג זה. כמובן שזה לא חל על בנים שלהם כמובן חוגגים בר-מצוה. לבנות זה קצת פחות חשוב.

המון מזל-טוב לכל בני ה-80 הגיבורים מחברת הנוער שלי שעוד רגע כבר יהיו בני 81, אני פשוט מהקטנים יותר בכתה. אז בבניין ציון ננוחם.

שבת שלום: **עמליה דיין בת-ארי**

כבר כמעט שבוע עבר מאז היום הידוע כיום היוולדי שהוא תאריך היסטורי, בהיסטוריה העולמית "יום הבסטיליה". אלא שאני בקדנציה הזו נולדתי כ-151 שנים אחרי המאורע ההיסטורי הזה. בתאריך העברי זה היה יום ראשון בשבוע - ח' תמוז ה' ת"ש (1940). כילדה, אינני זוכרת שחגגו לי מסיבת יום הולדת, ואינני מאשימה או חושבת שזה לא בסדר, כי הנסיבות היו אחרות. אבא כתב מכתב להוריו שנולדה לו בת בכורה ושמה עמליה, ואביו החזיר לו מברק ברכה. השם מצא חן בעיניהם, כי יש אמליה או אמילי גם בשפות אירופה. עד מהרה כבר אי אפשר היה להתכתב, כי צ'כוסלבקיה נכבשה והופרדה מחלקיה. הורי שקיבלו את הסרטיפיקט לעלות לא"י, הספיקו עוד לקפוץ לפני הסיפוח לבית הוריהם בקרפטו-רוס, כדי לבקש מהם כסף לקנות כרטיס לרכבת וגם לאניה שתיקח אותם לא"י, כי היו חלוצים עניים. הוריו של אבא מיד נתנו את הכסף, וביקשו שיקח עימו את פֶּסֶת הנוצות של אחותו שצריכה לעלות מיד אחריו. הוא קיבל את ברכת הרב שלא התנגד לעליה, אך הציע שיתחתנו לפני שיתחילו במסע. הם רוכזו בקן של "מכבי" בפראג, שם חיילי ה-אס.אס. העבירו אותם תרגילי סדר בחום אוגוסט. לבסוף הוכנסו אחד אחד לחדרו של מפקד הגסטאפו המקומי. כאשר נשאל אבי 'מי אתה?' ומה מעשיך כאן? אמר בגרמנית: "אני פיונר (חלוץ) ורוצה להגיע לפלסטינה" והנאצי כמעט בשמחה: "אך, פלסטינה, בסדר גמור, רק תזכור שאתה לא מוציא מֶפֶה טבעות או דברי זהב.

למחרת עלו לרכבת שהובילה אותם לנמל טריאסט ומשם מזרחה לפלסטינה למושבה מצפה על יד הכנרת שם עבדו בסיקול ויעור "יער צבי" שעליו יסדו אח"כ את מגרש הכדורגל של טבריה. גם אמא עבדה בסיקול וגם בבישול עבור מעט החברה שהגיעו לפניהם. אבא התגייס ושירת זמן מה כשוטר רכוב על סוס ב"משטרת הישובים העבריים" השתתף בסלילת כביש מנחמיה - דלהמיה וגם בבניית פֶּילְבּוֹקְסִים ע"י שער-הגולן.

דבר 'משמרות המהפכה' !

נר נשמה אוגוסט

ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	שמואל	אוסקובסקי
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מיכאל	בן-דוד
ט"ז אב תרצ"ב	18.8.1932	מנחם	יפה
ד' אלול תרצ"ו	22.8.1936	ישעיהו	גרינמן
ט"ז אב תש"ג	17.8.1943	יוסף מאיר	קסטן
ד' אב תש"ו	1.8.1946	אסתר	ירושבסקי
ג' אלול תש"ז	19.8.1947	יוסף	הוכברג
ט' אב תשי"ד	8.8.1954	מנחם	גמורמן
כ"ד אב תשט"ז	1.8.1956	יובל	גלי
ו' אב תשי"ט	10.8.1959	ברוך	גולדשמיט
כ"ה תמוז תשכ"ז	2.8.1967	מירהלה	גפני
י"ט באב תשל"א	10.8.1971	דן	זאבי
י"ז אב תשל"ד	5.8.1974	פנינה	חזן
ט"ו אב תשמ"ב	5.8.1982	מרדכי	מגיני
ז' אלול תש"ן	28.8.1990	שלום	חזן
כ"א אלול תשנ"ג	8.8.1993	מלכה	מהגר
י"ג אב תשנ"ה	9.8.1995	מיכאל	בן-ארצי
י"ב אב תשנ"ז	15.8.1997	שמחה	גולני
ז' אלול תשנ"ט	19.8.1999	סוניה	בורשטיין
ט"ו אלול תשס"ב	23.8.2002	יוסף	חלק
ט"ו אב תשס"ד	2.8.2004	גדעון	כהן
ו' אלול תשס"ד	23.8.2004	מרים	דון יחיא
ט' אב תשס"ו	3.8.2006	מרים	בן-פורת
י"ד אב תשס"ו	8.8.2006	מורן	כהן
ט"ו אב תשס"ט	5.8.2009	צילה	כהן
ו' אלול תשע"ה	21.8.2015	יאיר	ברקאי
י"ד אב תשע"ז	6.8.2017	עמוס	גל
י"ד אלול תשע"ח	25.08.2018	יעקב	צפריר

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר
ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

מדי שבת, יוצאים לצומת צמח מאות ילדות/ים, צעירים/ות, מבוגרות/ים קשישות וקשישים מעמק הירדן ומעמק המעיינות, ומצטרפים לאלפי אזרחיות ואזרחים היוצאים לכ-250 צמתים ממטולה ועד אילת, לבלפור ולתל-אביב ולירושלים, בקריאה **להגן על הדמוקרטיה** מפני מי שמסכן אותה- ראש ממשלה עם כתב אישום. לוקחים חלק בהפגנות אנשים מכל הצדדים של המפה הפוליטית, וגם הקורונה ומה שהביאה עמה, מוציאה עוד רבים לרחוב... **אך זה לא מספיק!!!**

רק המוני נשים ואנשים שיצאו לרחובות ולכיכרות ולצמתים יגרמו למקבלי ההחלטות להעז ולהוריד את **האיש שמאיים על המדינה שלנו ואת מלחכי הפנפה הדבוקים לְיָשׁ_נו.**

רובינו חיים בטוב, יודעים היטב, מ"הכורסא", מי אשם במצב ומה צריך לעשות לו...

אך הפעם זה לא מספיק. הפעם זה תלוי בכל אחד ואחת ויש לעשות!!!

לצאת עד שיהיה רוב עם. אחרת המאבק יגווע, ואז כולנו נדע: מי ולמה ואיך קרה ששוב **האיש הזה וחבר מרעיו, מנהיגים אותנו...** ובסוף הכל יסתדר...

בעמקים שלנו יש אלפים- באו נצא לצמתים, נצא לערים, נצא לא חשוב לאן העיקר לצאת ולהיות!!!

תראו את ביאליק - כמה אקטואלי

בשנת תר"ס לפני מאה ועשרים שנה קרא ביאליק ליהודים להתכנס לארץ ישראל ולהקים בית!

לְבָשׁוּ-נָא עֵז! דְּרָכוּ-נָא עֵז!

לְעִזְרַת הָעָם! לְעִזְרַת הָעָם!

בְּמָה? אֵל-תִּשְׁאַלוּ – בְּאִשֶּׁר נִמְצְאָה!

בְּמִי? אֵל-תִּבְדְּקוּ – כָּל לִבּוֹ יִדְבְּנוּ!

מִי צָרַת הָאֵמָה בְּלִבְבוֹ נִגְעָה –

הַמַּחְנֶה יֵאָסֶף, אֵל-נָא נִבְדִּילְנוּ!

(חיים נחמן ביאליק)

עכשיו יש לקום ולהציל את הבית הזה

שבת שלום, ברוריה שרון

טוניו עזריאל בלכר ז"ל

טוניו (אנטוניו) נולד ב-20.12.1938 בקורדובה, ארגנטינה, בן בכור מבין 4 אחים ואחיות.

היה תלמיד מצטיין, הלימודים היו חשובים עבורו והוא התמיד בהם על אף הקשיים אשר היו בבית.

בגיל 17 נשלח מטעם תנועת הבונים דרוו לקורס מדריכי חו"ל בירושלים, לאחר מכן חזר לארגנטינה והדריך במשך מספר שנים במסגרת התנועה.

בגיל 20 עלה ארצה עם הגרעין אשר הדריך. הגרעין התיישב בקיבוץ אור הנר, אך טוניו עבר להתגורר בקיבוץ מפלסים כעבור זמן מה. במסגרת השירות הצבאי שירת בחיל תותחנים והשתתף במספר מלחמות.

במפלסים הכיר טוניו את עדנה ושם התחתנו.

בשנת 1963 עברו להתגורר באילת, אשר הייתה בראשית דרכה. טוניו אשר היה חשמלאי במקצועו, לקח חלק פעיל ונרחב בפיתוח העיר כראש צוות בחברת "חירות". בין השאר, היה אחראי על עבודות החשמל במצפה התת ימי באילת, במלון המלך שלמה, מלון טאבה ובהקמת הישוב ימית. טוניו נהנה מאוד מהטבע הסובב את העיר, טייל בהרים והרבה לצלול בחופי אילת.

בשנת 1970 נולדה שירי, הבת הבכורה, אשר הסבה לו אושר רב.

בשנת 1974 עברו להתגורר בקוסטה ריקה למשך 4 שנים, ושם נולדו הבנות הילה ונועה.

המשפחה שבה לישראל בשנת 1978, ולאחר מספר שנות נדודים בין כרמיאל להאון, השתקעו בקיבוץ מצובה.

לאחר מס' שנות עבודה בענף האבוקדו, הצטרף טוניו לצוות החשמליה בקיבוץ ולקח חלק במספר פרויקטים בהם התגאה מאוד, בראשם הקמת המטוויה.

בנוסף, הפיק הנאה רבה מתחביביו השונים, בהם השתתפות בקבוצת כדורגל, בהצגות

ובקבוצת הרכיבה על אופניים, במסגרתה נפצע בראשו. עם זאת, המשיך לרכוב לאורך שנים בכל האזור.

לטוניו הייתה אהבה גדולה למוזיקה, הוא ניגן בחלילית אלט, ואהב להאזין למוזיקה קלאסית, ג'אז ומוזיקה ישראלית עם שורשים לטיניים. בנוסף, היה מנוי לקונצרטים.

בשנת 1990 התגרשו ההורים, אך טוניו המשיך להתגורר במצובה עד ליציאתו לפנסיה.

בשנת 1991 קשר את חייו עם מלכה, בשנת 2000 התחתנו ובשנת 2010 עבר להתגורר באשדות יעקב איחוד.

זכור אותו כאדם, את, אבא, אהוב כישרוני, חרוץ, נדיב, נבון ובעל חוש הומור מיוחד.

יהי זכרו ברוך.

שיר נסיעה

האם השמש תשקע?
או תמשיך לנוע במדרונות הגלבוש
כעוקבת אחרי תנועת המכונית
עד שבסוף תיעצר לפניי על הכביש
בשלה וקרובה?
הנה כאן לפניי, קיסרית בשני
טבעה מרוכך, מסוקרן.
חומה הטהור מזין, מלטף
אינו חסר דבר
כמו אבא בנותנו לי נשיקה
כשהושטתי פניי קרוב אליו
והוא ישב בכסא הגלגלים בבית האבות
הסיעודי.
אחר כך
הוא שלח לי את אהבתו
בכסות השמש, בשקיעה.

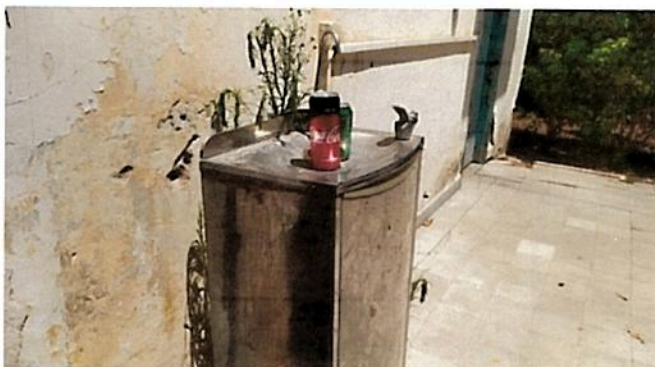
אבא שהה ב-5 השנים האחרונות בבית אבות סיעודי בגשר.
השיר נכתב במהלך חזרה מביקור אצלו.

שירי

מי ומה - המשך

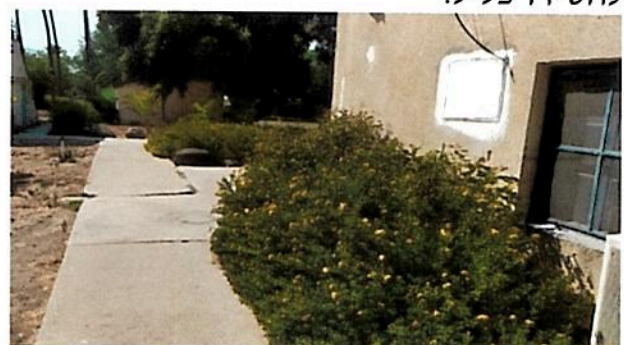
מתקני שתיה למים קרים, מה שקרוי בשפת העם 'קולרים', הם לכאורה מצרך חיוני באזור חם כמו שלנו, קל וחומר בקרבת מתקני שעשועים. כך חשבו פרנסי הישוב, ולכן רכשו מתקן כזה והציבו אותו בקרבת בית התרבות הישן, הארכיון, לטובת משתמשי המגרש. מה שקורה בפועל הוא שהמתקן אינו עובד זמן רב (למרות שמחובר לחשמל...) ותחת זאת, הילדים שותים מברז 'טיפשי' הנמצא מתחתיו המוציא מים פושרים, במקרה הטוב. מסתבר שרוב ההורים נואשו מפתרון ממוסד, ומביאים איתם מהבית בקבוק מקורר (טרמוקל). כנ"ל במגרש הסמוך לבריכת השחיה. פנינו בנושא למנהל הקהילה, אך עד סגירת העלון לא קיבלנו תשובה.

בית הילדים הראשון של אשדות שהפך למתפרה ומאוחר יותר ל-'טו ליידיס', התפנה לפני כמה חודשים, וממתין מאז לימים יפים יותר. בינתיים הלכלוך נערם. אם בכלל עסקינן, ניתן לראות שהמצרך הבלתי מתכלה הנפוץ ביותר לאחרונה, הן מסכות קורונה משומשות שמושלכות לכל עבר.

פינת המפגע' שייכת הפעם לבניין המזכירות הישן שמאלץ את המדרכה לעקוף אותו באופן שמסתיר לרוכבים את אלה הבאים ממולם. אם לא די בכך, נשתל בצמוד לקיר שיח לאנטנה גבוה, שיוצר מחיצה של ממש שעלולה להוות מלכודת בלתי נמנעת. כל שנדרש לעשות, לדעת 'סופר מי ומה', וזה לא מסובך, הוא לגזום את השיח ואולי אף להסירו כליל.

הראש היהודי ממציא לנו פטנטים' שר פעם אורי זוהר, ו'הפטנט' שגילינו הפעם נמצא בשכונה המערבית שלנו, שם החליט מאן-דהו להפוך גדם של עץ תמר למקום ריכוז של אופנים. כיצד יסתדר עם זה קוצר הדשאים? זו כבר סוגיה אחרת.

מי ומה באשדות

מבעד פתח צר מאד בקצה העליון. כמו במקרים קודמים, גם בפעם, 'הסתפקו' הפורצים בכסף מזומן שמצאו, ומקץ כמה דקות הסתלקו כששללם בידם. לאחר שהמשטרה סיימה את בדיקתה, הזמין ישי בעל מקצוע שאטם את הפרצה (תמונה תחתונה) והציב תחתיה ציפור. כמו כן הותקנו אמצעים חסויים נוספים (ראה מכתבם 'המבידי' של ישי ויונתן לחברים) בתקווה שיקשו להבא יותר על הפורצים.

בשנים האחרונות עשה רושם שלהקת הטווסים האשדותית, ששמה יצא לפני בעמק ומחוץ לו, הולכת ומתמעטת בהדרגה. השנה, ועדיין לא ברור מדוע, מספר האפרוחים גדל פלאים, וניתן לראות בחצר עשרות אמהות צועדות לצד צאצאיהן שהולכים וגדלים מיום ליום, עדות לטיב המזון שהם מלקטים בחצרנו.

לא בכל יום אתה פוגש 'צעיר' בן 90 צובע להנאתו שלד ברזל זנוח תחת השמש הקופחת של עמק הירדן, ועוד אומר תודה על הזכות שניתנה לו. האיש הוא **משה עדוי** שפנה ליונתן וקיבל את אישורו והוא דבק במלאכה עד תומה. יונתן אומר שיש עוד 'שלדים' כאלה ברחבי הקיבוץ והוא ישמח על כל יוזמה של חבר/חברה או נער שתכליתה לייפות את קיבוצנו (שגם כך יפה).

בהגיעו לכל-בו בשעת בוקר מוקדמת, הבחין ישי יחיאלי בסימני פריצה. בדיקה העלתה שהפורצים הגיחו בשעת לילה, טיפסו על המכולה הצמודה לקיר האחורי של המבנה, ניטרלו את מערכות האזעקה וחדרו פנימה

מי ומה - המשך

פינת זיכרון לאיש שכתב את 'מי ומה' במשך שנים - עמוס גל ז"ל:
עובדת על הכנת העלון, שלוש שנים בדיוק לאחר התאונה שלנו בנמיביה. הלב דואב.
אירית

כותבת רות:

בלילות מנסה, לא נרדמת,
בגללך כל דמעה מלוחה.
אל תחשוב שאני מתלוננת,
תפילתי היא פשוט -
לראותך,
לחבק את האיש שבך.

והילדה הקטנה שהכרת,
השתנתה, מבינה קצת יותר.
אבא, בוא וחזור כבר הביתה,
שנשב, לפחות נדבר.

בלילות אותך מדמינת,
בחדרי כאן מול תמונתך.
אל תחשוב שאני מתעלמת,
מחכה בכל יום לשובך,

מלאו 3 שנים של געגועים והזמן לא עוצר
ורק לדמעות יש חיים משל עצמן... געגועים,
לקול, לריח, לצחוק, לשיחות, למלא שטויות
ובישולים.

את life!

עלון 1550

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

מודעת אבל קטנה בעיתון 'ישראל היום'
בישרה על את מותו של **בלפור בן יעקב**
ממעגן, איש שקנה תהילתו במלחמת
ההתשה אז שימש קצין הגמ"ר והגיע עד
דרגת סגן אלוף. אלתר אופיר שהיה רב"ש
אשדות באותן שנים, התיידד עימו והקשר
נשמר. בלפור, תימני יליד ירושלים שהיה
ידוע בדעותיו הימניות ואף חזר בתשובה,
שימש עד לפני מספר שנים כמרכז בניין
בקיבוצו.

כיתת הכוננות של אשדות איחוד (בראשות
הרבש"ץ יונתן שטיינדל) מושתתת על טהרת
מתנדבים בגילאים שונים שבין 30 לחמישים
פלוס (ישי יחיאל). מעת לעת מתכנס הפורום
(חלקם עם 'סכין בין השיניים') לאימונים
ותרגולות כנגד כניסת מחבלים ועוד תרחישי
אימה. בתקווה שלא נזדקק למיומנותם.

